Nr 20

Warszawa, dnia 11 czerwca 1949 r.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

126. Okólnik z dnia 28 maja 1949 r.

w sprawie maksymalnego obciążenia gospodarstw rolnych świadczeniami w naturze.

Ministerstwo Skarbu udziela do wiadomości podległym sobie władzom i urzędom okólnik Nr 38 Ministerstwa Administracji Publicznej z dnia 22 kwietnia 1949 r. L. SF. IV. 3/4/49 w sprawie maksymalnego obciążenia gospodarstw rolnych świadczeniami w naturze, ogłoszony w Dzienniku Urzędowym M. A. P. Nr 20, poz. 38).

Dyrektor Departamentu
S. Kołakowski

(Znak Min. Sk. D. V. 8418/1/49).

OKÓLNIK Nr 38

z dnia 22 kwietnia 1949 r.

Maksymalne obciążenie gospodarstw rolnych świadczeniami w naturze.

L. SF. IV. 3/4/49

Ob. Ob. Wojewodowie, Starostowie, Burmistrzowie i Wójtowie.

W okólniku Nr 66 z dnia 20 września 1947 r. w sprawie maksymalnego obciążenia gospodarstw rolnych świadczeniami w naturze (Dz. Urzęd. M.A.P. z 1947 r. Nr 13) zwrócono uwagę organów wykonawczych gmin wiejskich i miast niewydzielonych, aby

„przy opracowaniu ogólnego planu świadczeń w naturze dla danej gminy lub miasta nie stosowały wyższych norm od poniżej podanych:

a) jedna dniówka robocizny pieszej na 1 ha gruntów w grupie gospodarstw ziemniaczano-żytnich,
b) półtorej dniówki robocizny pieszej na 1 ha gruntów w grupie gospodarstw zbożowo-hodowlanych,
c) dwie dniówki robocizny pieszej na 1 ha gruntów w grupie gospodarstw ogrodniczo-hodowlanych".

Następnie zaznaczono, że obciążenie to „może być podwyższone o 50% dla gospodarstw rolnych, których podstawa opodatkowania wynosi ponad 60 q żyta i o 100% dla gospodarstw, dla których podstawa opodatkowania przekracza 100 q żyta".

Określając te normy Ministerstwo brało pod uwagę faktyczne możliwości posiadaczy gospodarstw rolnych w zakresie dostarczenia świadczeń, polegających w myśl ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o świadczeniach w naturze na niektóre cele publiczne (Dz. U.R.P. Nr 27, poz. 204), na „dostarczeniu prostej niewykwalifikowanej robocizny pieszej i zaprzęgowej".

W myśl art. 14 pkt 2 ustawy z dnia 25 marca 1935 r. o świadczeniach w naturze na niektóre cele publiczne (Dz. U.R.P. Nr 27, poz. 204) zarządy gminne obowiązane są opracować ogólny plan świadczeń w naturze, jak również ustalić maksymalną wysokość obciążeń z tego tytułu, zgodnie z wytycznymi Ministerstwa, zawartymi w okólniku Nr 66 z dnia 20 września 1947 r.

Stosowanie nadmiernych świadczeń przekraczających faktyczne możliwości osób obowiązanych do ich dostarczenia powoduje wbrew intencji wspomnianej wyżej ustawy przekształcenie świadczeń w naturze na świadczenia pieniężne, gdyż wobec niemożności dostarczenia świadczeń „w naturze" w pełnej wysokości, osoby te muszą uiszczać należność w gotówce. W dalszej konsekwencji dochodzi do tego, że niedostarczenie świadczeń w naturze w pełnej wysokości staje się powszechnym zjawiskiem i wtedy organa gminne, zdając sobie sprawę z nierealności pozostałych do wykonania świadczeń, nie wykorzystują ich do reszty, doprowadzając tym samym do zaniechania realizacji zaległych świadczeń w naturze, i przez to do uprzywilejowania opieszałych osób.

Stosowanie zaś określonych przez Ministerstwo norm dopiero przy wymiarze świadczeń zamiast już przy opracowaniu ogólnego planu świadczeń jest sprzeczne z ustawą oraz powoduje niesprawiedliwie nadmierne obciążenie gospodarstw o gruntach mało wydajnych, szczególnie zaś gruntów leśnych.

W myśl art. 3 cytowanej ustawy z dnia 26 marca 1935 r. podstawą do wymiaru świadczeń w naturze — jeżeli chodzi o gospodarstwa rolne — jest jedynie opłacony przez te gospodarstwa podatek gruntowy, a nie powierzchnia gruntów, jak to przyjmują organa gminne.

Wyjaśniając powyższe, Ministerstwo prosi Ob. Ob. Wojewodów i Starostów o dopilnowanie, aby podane w okólniku Nr 66 z dnia 20 września 1947 r. (Dz. Urz. M.A.P. Nr 13) maksymalne normy obciążenia gospodarstw rolnych świadczeniami w naturze były ściśle przestrzegane i właściwie stosowane.

Dokonane nieprawidłowo wymiary świadczeń w zależności od powierzchni gruntów, a zwłaszcza w odniesieniu do gruntów leśnych, powinny być skorygowane w odpowiednim stosunku do opłacanego przez Lasy Państwowe podatku gruntowego, jako właściwej podstawy wymiaru świadczeń w naturze.

Jednocześnie Ministerstwo zwraca uwagę na sprawę określania równowartości jednostki świadczeń w naturze.

Jak stwierdzono w szeregu gmin równowartość dniówki robocizny niewykwalifikowanej ustala się w wysokości znacznie niższej od cen faktycznie płaconych przy najmie takiej robocizny w tych gminach (np. ustalano równowartość 1 dniówki pieszej na 100 zł, gdy w danej miejscowości najem takiej robocizny wynosi 500 zł).

Doprowadza to do tego, że podatnikom zamożnym kalkuluje się uiszczenie świadczenia w naturze gotówką, od dając w ten sposób mniej robocizny aniżeli należałoby się według faktycznej wartości dniówki przy jej najmie.

Zjawisko to w praktyce przedstawia się następująco: rolnikowi wymierzono 10 dniówek robocizny pieszej, przeliczonych według nierealnej równowartości 100.— zł za 1 dniówkę na 1000.— zł. Wobec tego, że w danej miejscowości faktycznie 1 dniówka kosztuje 500.— zł, gmina za kwotę 1000.— zł wynająć mogła tylko dwóch robotników. W ten sposób z należnych 10 dniówek zrealizowano tylko 2 dniówki. W dalszej konsekwencji podatnicy biedni, a w szczególności mało i średnio-rolni, nie mając z czego zapłacić równowartości, zmuszeni są odrabiać wyznaczoną im ilość dniówek wykonując w ten sposób świadczenia o wartości kilkakrotnie przewyższającej wartość świadczoną w tych samych warunkach przez podatników zamożniejszych, płacących gotówką.

Stan powyższy wynikający z wadliwego stosowania omawianych przepisów przez organa samorządowe, powoduje straty materialne dla gospodarki samorządowej i wywołuje rozgoryczenie wśród szerokich mas podatników.

Ministerstwo zwraca na podane okoliczności uwagę celem ścisłego przestrzegania podanych wyżej zasad.

Minister: w/z Baranowski
Podsekretarz Stanu

127. Okólnik z dnia 28 maja 1949 r.

w sprawie odroczenia płatności zaliczki na podatek gruntowy za 1949 r. gospodarstwom rolnym Z. P. N. Z.

Ministerstwo Skarbu udziela do wiadomości podległym sobie władzom i urzędom okólnik Nr 43 Ministerstwa Administracji Publicznej z dnia 4 maja 1949 r. L. SF. II. 2/220/49 w sprawie odroczenia terminu płatności zaliczki

na podatek gruntowy za 1949 r. gospodarstwom rolnym Z. P. N. Z., ogłoszony w Dzienniku Urzędowym M. A. P. Nr 21. poz. 128).

Dyrektor Departamentu
S. Kołakowski

(Znak Min. Sk. D. V. 9182/1/49).

OKÓLNIK Nr 43

z dnia 4 maja 1949 r.

Odroczenie terminu płatności zaliczki na podatek gruntowy za 1949 r. gospodarstwom rolnym Z. P. N. Z.

L. SF. II. 2/220/49.

Ob. Ob. Wojewodowie, Prezydenci m. st. Warszawy i m. Łodzi, Starostowie Powiatowi, Prezydenci miast, Burmistrzowie i Wójtowie.

Ze względu na trudności finansowe Państwowych Nieruchomości Ziemskich, podlegających obecnie reorganizacji, odraczam w porozumieniu z Ministrem Skarbu zgodnie z wnioskiem Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych na podstawie art. 58 ust. 2 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U.R.P. Nr 27, poz. 174) termin płatności zaliczki na podatek gruntowy za 1949 r. do dnia 15 czerwca 1949 r. gospodarstwom rolnym posiadanym przez Zarządy Państwowych Nieruchomości Ziemskich. Odroczenie terminu płatności nie ma zastosowania w wypadkach, gdy gospodarstwo rolne posiadane przez P. N. Z. jest oddzierżawiane osobom trzecim.

Odroczenie terminu płatności zaliczki na 1949 rok nie ma wpływu na ściąganie zaległości w podatku gruntowym za lata ubiegłe, wobec czego należy dopilnować całkowitego uiszczenia tych zaległości w wypadku, gdy gospodarstwo rolne P. N. Z. zaległości takie posiada.

Minister: Wł. Wolski

---

128. Okólnik z dnia 28 maja 1949 r.

w sprawie zasad opodatkowania placów podatkiem od nieruchomości i od lokali.

Ministerstwo Skarbu udziela do wiadomości podległym sobie władzom i urzędom okólnik Nr 41 Ministerstwa Administracji Publicznej z dnia 28 kwietnia 1949 r. L. SF. III. 0/3/49 w sprawie zasad opodatkowania placów podatkiem od nieruchomości i od lokali, ogłoszony w Dzienniku Urzędowym M. A. P. Nr 20, poz. 117).

Dyrektor Departamentu
S. Kołakowski

(Znak Min. Sk. D. V. 9760/1/49).

OKÓLNIK Nr 41

z dnia 28 kwietnia 1949 r.

Zasady opodatkowania placów podatkiem od nieruchomości i od lokali.

L. SF. III. 0/3/49.

Ob. Ob. Wojewodowie, Prezydenci m. st. Warszawy i m. Łodzi, Starostowie Powiatowi, Prezydenci Miast, Burmistrzowie i Wójtowie.

Ministerstwo Administracji Publicznej stwierdziło, że przy wymiarze podatku od nieruchomości i podatku od lokali od placów składowych i innych obiektów niezabudowanych, niektóre zarządy gmin miejskich i wiejskich, wadliwie stosują przepisy dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 40, poz. 191 z 1948 r. Nr 21, poz. 142, Nr 41, poz. 297 i Nr 52, poz. 416) oraz rozporządzenia Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych z dnia 20 czerwca 1947 r. w sprawie wykonania tegoż dekretu (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 258 oraz z 1948 r. Nr 44, poz. 333 i Nr 45, poz 337).

Wadliwości te polegają na stosowaniu przy wymiarze podatku od nieruchomości różnych podstaw opodatkowania, nie znajdujących oparcia w przepisach prawnych, oraz przy wymiarze podatku od lokali — stałych stawek podatkowych w maksymalnej wysokości, przewidzianej w art. 29 ust. 3 dekretu.

Celem ustalenia jednolitej wykładni przepisów i usunięcia wspomnianych niedomagań Ministerstwo Administracji Publicznej w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu i Kancelarią Rady Państwa poleca przy wymiarze odnośnych podatków stosowanie następujących wytycznych:

I. Podatek od nieruchomości.

Podstawę opodatkowania podatkiem od nieruchomości w myśl art. 21 dekretu i § 67 rozporządzenia wykonawczego stanowi:

1. Czynsz,
2. Wartość czynszowa,
3. a) 5% bieżącej wartości obiegowej nieruchomości budynkowych z należącymi do nich zabudowaniami ubocznymi, podwórzami i placami,
   b) 3% bieżącej wartości obiegowej gruntów niezabudowanych.

Grupa wymieniona w pkcie 3-a), przy uwzględnieniu przepisów § 53 rozporządzenia wykonawczego, obejmuje grunty (o dowolnej powierzchni), na których znajdują się zabudowania fabryczne, mieszkalne i gospodarcze, natomiast wymieniona w pkcie 3-b) — same grunty, na których nie ma żadnych budynków, lub są zabudowania o charakterze wyraźnie prowizorycznym (np. budka stróża itp.).

Niektóre jednak obiekty, kwalifikujące się do zaliczenia do grupy 3-a) (tj., do nieruchomości budynkowych z podwórzami i placami), znajdują się w posiadaniu przedsiębiorstw przemysłowych lub handlowych, dla których z uwagi na ich charakter są niezbędne niejednokrotnie znaczne powierzchnie do składania gotowych wyrobów, półfabrykatów, surowców, a także bezużytecznych odpadków. Służące do tego celu place w licznych przypadkach wielkością swoją odpowiadają potrzebom danego przedsiębiorstwa, w niektórych natomiast przewyższają te potrzeby, stanowiąc jakby rezerwę na wypadek rozbudowy przedsiębiorstwa, lub też są użytkowane tylko w pewnych okresach.

Spośród poszczególnych części takich placów należy rozróżniać w zależności od wartości użytkowej dla danego przedsiębiorstwa:

a) place przylegające do zabudowań, intensywnie wykorzystywane (jak np. służące do stałego składania wyrobów i surowców),
b) pozostałe tereny, mało użytkowane lub rezerwowe, a także służące do składania bezużytecznych odpadków (np. hałdy).

Pierwszą grupę należy uważać za część „nieruchomości budynkowych z należącymi do nich zabudowaniami ubocznymi, podwórzami i placami" (§ 67 ust. 1 lit. a rozp. wyk.), dla których za podstawę opodatkowania przyjmuje się 5% ich bieżącej wartości obiegowej, natomiast drugą grupę za „grunty niezabudowane" (§ 67 ust. 1 lit. b) rozp. wyk.) — z podstawą opodatkowania 3% ich bieżącej wartości obiegowej.

Stosownie do przepisów art. 15 ust. 1 pkt 2 dekretu oraz § 55 rozp. wyk. w gminach wiejskich podatek od nieruchomości od gruntów niezabudowanych nie jest pobierany; grunty te w gminach wiejskich podlegają podatkowi gruntowemu.

Do przedsiębiorstw, posiadających w niektórych przypadkach określone wyżej place o powierzchni, przekraczającej konieczne potrzeby, można zaliczyć np.:

1) tartaki,
2) przemysł węglowy,
3) przemysł mineralny,
4) przemysł spożywczy,
5) przemysł naftowy,
6) centralę odpadków użytkowych i t. p.

W celu zapobieżenia nadmiernemu opodatkowaniu placów w stosunku do intensywności ich użytkowania i wykorzystywania przez oznaczone przedsiębiorstwa, należy przy wymiarze podatku stosować następujące zasady:

ad 1) w odniesieniu do placów składowych przy tartakach państwowych należy przyjąć, że dla normalnego funkcjonowania tartaku do składania tarcicy i surowca konieczna jest powierzchnia, wynosząca jeden ha na jeden trak.

Obliczoną w ten sposób powierzchnię, z dodaniem części zajętej budynkami, uważa się za „budynki

wraz z należącymi do nich zabudowaniami ubocznymi, podwórzami i placami", pozostałą natomiast powierzchnię — za „plac niezabudowany".

ad 2—6 w zakładach należących do gałęzi przemysłowych wymienionych w tych punktach, z uwagi na znaczną rozpiętość ich potrzeb pod względem wielkości placów, określenie powierzchni użytkowych niezbędnych dla normalnego funkcjonowania zakładu winno być uzależnione od intensywności ich wykorzystywania. Nie mogą więc podlegać jednakowej ocenie części placów zajęte np. na składanie surowca (rudy), półfabrykatu i wreszcie gotowego wyrobu, wymagającego niejednokrotnie dużej powierzchni przy stosunkowo małej wartości wyrobów i części placów o małej powierzchni — do składania wyrobów więcej wartościowych. Zaliczenie części placów do jednej z dwóch wymienionych kategorii pozostawia się ocenie władz wymiarowych, które winny stosować się do podanych wyżej wytycznych.

Bieżącą wartość obiegową nieruchomości należy określić w myśl § 67 ust. 3 rozporządzenia wykonawczego.

II. Podatek od lokali.

Opierając się na przepisie art. 29 ust. 3 dekretu zarządy miejskie i gminne stosują przy wymiarze przedmiotowego podatku od obiektów wymienionych w cz. I okólnika, przeważnie stałe stawki podatkowe w maksymalnej wysokości — 3 zł miesięcznie od metra kwadratowego zajmowanej przez obiekty powierzchni. Przy kilkunasto-hektarowej powierzchni niektórych placów, wymierzony w ten sposób podatek stanowi niejednokrotnie milionowe kwoty, przewyższające całą dochodowość przedsiębiorstwa.

Wymiary takie nie mogą być uznane za uzasadnione i zgodne z powyższym przepisem, gdyż stawka 3 zł jest określona jako górna granica podatku i może być stosowana tylko do lokali w budynkach o wykorzystanej w najwyższym stopniu powierzchni użytkowej (np. sklepy, położone w centrum miasta), w żadnym natomiast przypadku nie może być stosowana do całości wymienionych obiektów.

Ponieważ wartość czynszowa pomieszczeń otwartych (jak placów składowych) jest zazwyczaj kilkakrotnie mniejsza od wartości lokalu użytkowego w budynku, stałe stawki podatkowe w odniesieniu do takich pomieszczeń powinny być stosowane w skali zmniejszonej. Dlatego też górne granice stałych stawek opodatkowania miesięcznego dla poszczególnych części obiektów ustala się w następującej wysokości od jednego metra kwadratowego:

a) dla podwórza i placu stanowiącego przynależność budynków przemysłowych i biurowych — 1,50 zł,
b) dla powierzchni zajętej zabudowaniami składowymi — 1 zł,
c) dla placu otwartego, tj. dla tej pozostałej części powierzchni intensywniej wykorzystywanej, która zgodnie z pktem A) w rozdziale I okólnika, dotyczącym podatku od nieruchomości, została uznana za plac zabudowany — 0,75 zł.

Reszta powierzchni ogólnej, określona jako plac niezabudowany (pkt B), winna być traktowana na równi z wolnym lokalem (próżnostojącym) i nie może podlegać opodatkowaniu podatkiem od lokali w myśl art. 25 pkt 5 dekretu.

Jeżeli przeto powzięte zostały uchwały, określające wyższe stawki podatkowe, niż stawki ustalone w niniejszym okólniku, poszczególne zarządy gmin miejskich lub wiejskich wystąpią z wnioskiem do rad narodowych o dokonanie resaumcji uchwał w kierunku ustalenia stawek nieprzekraczających maksymalnej wysokości stawek ustalonych w okólniku.

Te nowoustalone przez rady narodowe stawki władze wymiarowe będą stosowały przy nowodokonywanych wymiarach, a władze odwoławcze — przy załatwianiu złożonych w terminie odwołań, jeżeli decyzje jeszcze nie zostały doręczone rekurentom.

Sprawy, co do których złożono zażalenia w drodze nadzoru służbowego zostaną rozpatrzone indywidualnie. Nie należy jednak do czasu zajęcia stanowiska przez Ministerstwo Administracji Publicznej ściągać tych części wymierzonych podatków, które stanowią różnicę pomiędzy wymiarem dotychczasowym, a wymiarem nowoobliczonym.

Minister: w/z F. Baranowski, Podsekretarz Stanu.

129. Okólnik z dnia 31 maja 1949 r.

w sprawie wydawania zaświadczeń osobom wyjeżdżającym zagranicę.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Skarbu, że urzędy skarbowe, przy wydawaniu zaświadczeń osobom ubiegającym się o paszport na wyjazd zagranicę, iż nie zalegają z zapłatą podatków — nie przestrzegają ściśle zarządzeń okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 3 stycznia 1947 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 2, poz. 14), ograniczając się jedynie do stwierdzenia, czy osoba ubiegająca się o zaświadczenie jest bądź też była podatnikiem oraz czy ciążą na niej zaległości podatkowe na terenie danego urzędu.

W związku z powyższym, Ministerstwo Skarbu poleca, aby Urzędy Skarbowe (Urzędy Rewizyjne) ściśle przestrzegały przepisy powołanego okólnika, a w szczególności, by w przypadku, gdy osoba ubiegająca się o zaświadczenie zmieniła miejsce zamieszkania w ciągu dwóch ostatnich lat, urząd skarbowy (rewizyjny) właściwy ze względu na ostatnie miejsce zamieszkania tej osoby ustalał w urzędach skarbowych właściwych ze względu na poprzednie miejsce zamieszkania, czy osoba ta nie zalega tam z zapłatą podatków.

Dyrektor Departamentu
S. Kołakowski

(Znak Min. Sk. D. V. 9945/2/49).

130. Okólnik z dnia 31 maja 1949 r.

w sprawie kontroli budżetowej.

W związku z postanowieniami Ustawy Skarbowej z dnia 30 marca 1949 r. (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 151), dotyczącymi kontroli budżetowej, Ministerstwo Skarbu zarządza, co następuje:

1) Wstępnemu wizowaniu podlegają asygnaty, dotyczące wszelkich wypłat z kredytów budżetowych, bez względu na to, czy wypłata następuje bezpośrednio z rachunku kredytów czy też z rachunku bieżącego (B), na który zostały przelane sumy z kredytów budżetowych.

2) Wstępne wizowanie asygnat ma na celu niedopuszczenie do nieuzasadnionych wydatków. Pracownik wizujący asygnaty ma obowiązek wstrzymać wypłaty:
a) niezgodne z obowiązującymi przepisami,
b) niecelowe, zbędne lub nadmierne,
c) nieodpowiadające zasadom planowego oszczędzania.

3) Przy wykonywaniu powyższych obowiązków, pracownik wizujący asygnaty kieruje się obowiązującymi przepisami i obiektywną oceną zasadności wydatku. W celu należytej oceny zasadności wydatku pracownik ten może żądać okazania dowodów, stanowiących w myśl § 21 przepisów rachunkowo-kasowych dla władz i urzędów państwowych podstawę asygnowania, jak również okazania umowy w wykonaniu której wypłata ma nastąpić.

4) Ponieważ wydatki dokonywane z zaliczek podjętych w gotówce, wymykają się spod wstępnej kontroli oraz są dokonywane często z pominięciem przepisów o obrocie bezgotówkowym, przeto należy dopuszczać do podejmowania zaliczek w gotówce tylko w najkonieczniejszych przypadkach, zwłaszcza jeśli chodzi o zaliczki na wydatki, wymienione w § 22 ust. 1 pkt b) przepisów dla władz.

5) Wstępne wizowanie asygnat, dotyczących wypłat z rachunków prowadzonych w izbach skarbowych, należy do kontrolerów budżetowych, wizowanie zaś asygnat, dotyczących wypłat z rachunków prowadzonych w urzędach skarbowych, należy do kierowników działów rachunkowo-kasowych tych urzędów lub innych pracowników tych działów, wyznaczonych przez naczelnika urzędu skarbowego na wniosek kierownika działu rachunkowo-kasowego.

6) Zarządzenie niniejsze niema zastosowania do wydatków z kredytów części 6 i 9 budżetu.

Dyrektor Departamentu
A. Ivánka

(Znak Min. Sk. D. III. 4166/7/49).

131. Okólnik z dnia 1 czerwca 1949 r.

w sprawie zakładania kart kontowych podatkowych.

Według postanowień § 345 ust. 2 tymczasowej instrukcji organizacyjnej dla urzędów skarbowych zakładanie prowadzonych w działach rachunkowo-kasowych kart kontowych podatkowych należy do referatów ewidencyjnych.

Zawarte w części III ust. 1 okólnika z dnia 13 grudnia 1948 r. Nr D. I. 46073/1/48 polecenie założenia kart kontowych za lata podatkowe do roku 1948 włącznie przez referaty likwidacyjne — miało charakter wyjątkowy i nie może być stosowane pod żadnym pozorem do kart kontowych podatkowych na rok bieżący.

W związku z tym oraz wobec ukończenia przez referaty likwidacyjne akcji zakładania kart kontowych podatkowych za lata ubiegłe izby skarbowe dopilnują, by:

1) powołane na wstępie postanowienia § 345 instrukcji były należycie przestrzegane;

2) znajdujące się w działach rachunkowo-kasowych blankiety kart kontowych podatkowych zostały bezzwłocznie przekazane do magazynu druków i ujęte w ewidencję;

3) wydawanie omawianych blankietów odbywało się w sposób ustalony w § 49 instrukcji i to tylko do rąk referenta ewidencyjnego.

za Dyrektora Departamentu
J. Wieszczycki

(Znak Min. Sk. D. III. 4931/7/49).

---

132. Okólnik z dnia 2 czerwca 1949 r.

w sprawie egzekucyjnego zajmowania należności plantatorów za dostarczone cukrowni buraki.

W toku egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych, przypadających od plantatorów buraka cukrowego, władze egzekucyjne (zastępcze władze egzekucyjne) dokonują m. in. zajęcia wierzytelności plantatorów za dostarczone cukrowniom buraki zgodnie z przepisami dekretu o egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 21, poz. 84), nie stosując pod tym względem żadnych ograniczeń.

Wobec tego, że bezwzględne zajmowanie należności plantatorów buraka cukrowego mogłoby utrudnić przeprowadzanie akcji kontraktacji buraka cukrowego i spowodować zmniejszenie produkcji cukru, Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Administracji Publicznej zwalnia spod egzekucyjnego zajęcia zaliczki wypłacane na poczet należności, przypadającej plantatorowi za buraki dostarczone w ciągu danej kampanii, oraz ogranicza egzekucję w stosunku do reszty należności, wynikającej z ostatecznego rozliczenia z cukrownią, do wysokości 50% całkowitej należności, przypadającej plantatorowi w danej kampanii za dostarczone buraki.

W przypadku dokonania zajęcia wierzytelności plantatora przez urząd skarbowy i zarząd gminny instytucja, na rzecz której dostawa buraków została wykonana (cukrownia) — przekazuje należności egzekwowane przez urząd skarbowy — urzędowi skarbowemu, zaś należności egzekwowane przez zarząd gminny — temu zarządowi gminy, chyba że zajęta wierzytelność nie wystarcza na pokrycie egzekwowanych należności, w którym to przypadku podlegającą wypłacie kwotę wspomniana instytucja (cukrownia) przekazuje w całości urzędowi skarbowemu ze wskazaniem nazwy zarządu gminy, który również dokonał zajęcia wierzytelności, rodzaju egzekwowanej należności, okresu którego dotyczy, i kwoty zaległości z należnościami ubocznymi. O przekazaniu kwoty urzędowi skarbowemu wspomniana instytucja zawiadamia jednocześnie właściwy zarząd gminny.

Urząd skarbowy dokonuje bezzwłocznie podziału sumy uzyskanej z egzekucji w trybie przewidzianym w cz. II dział V powołanego dekretu o egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Skarbu, że niektóre urzędy skarbowe (zarządy gmin) zwracają się do cukrowni o wstrzymanie wypłat należności plantatorów za dostarczone buraki do czasu nadesłania przez ten urząd zawiadomienia o niezaleganiu z podatkami. Tego rodzaju postępowanie nie znajduje uzasadnienia prawnego i w wielu przypadkach powoduje opóźnienie wypłaty należności ze szkodą dla plantatora, który nie posiada zaległości podatkowych, co ujemnie wpływa na tok akcji wzmożenia uprawy buraków cukrowych. Nie należy więc wysuwać takich żądań pod adresem cukrowni.

Celem zabezpieczenia pokrycia egzekwowanych zaległości z wierzytelności plantatora za dostarczone buraki, wynikającej z ostatecznego rozliczenia z cukrownią można bezzwłocznie dokonać w myśl art. 101 powołanego dekretu zajęcia wspomnianej wierzytelności, w decyzji jednak należy zaznaczyć, że zajęcie dotyczy części, należności plantatora, która wyniknie z ostatecznego rozliczenia z cukrownią za daną kampanię.

Jeżeli jednak zaległości plantatora znajdują dostateczne pokrycie w innym majątku plantatora, wskazanym jest, aby władze egzekucyjne (zastępcze władze egzekucyjne) skierowały egzekucję przede wszystkim do tego majątku, a dopiero w razie negatywnego wyniku, dokonywały zajęcia wierzytelności plantatora wynikającej z ostatecznego rozliczenia z cukrownią.

Podsekretarz Stanu
Prof. dr L. Kurowski

(Znak Min. Sk. D. V. 6234/2/49).

---

133. Okólnik z dnia 3 czerwca 1949 r.

w sprawie właściwości miejscowej dla wymiaru podatku obrotowego dla przedsiębiorstw sprzedaży ze straganów lub w budkach.

Zgodnie z art. 22 ust. 2 pkt 1) dekretu z dnia 25 października 1948 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 413) należy uzyskać oddzielną kartę rejestracyjną na każdy należący do przedsiębiorstwa oddzielny zakład handlowy, usługowy, przemysłowy, rzemieślniczy i górniczy oraz na każdy oddzielny skład, przy czym w myśl art. 29 ust. 1 dekretu uzyskana karta rejestracyjna ważna jest w miejscu wykonywania przedsiębiorstwa (położenia zakładu). Władzą miejscowo właściwą w sprawach podatku obrotowego dla takiego przedsiębiorstwa (oddzielnego zakładu) jest urząd skarbowy miejsca położenia przedsiębiorstwa (zakładu) — zgodnie z art. 5 pkt 2 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174 z 1946 r. oraz z 1948 r. Nr 12 poz. 94 i Nr 52, poz. 413); należy przy tym zaznaczyć, że przedsiębiorstwo sprzedaży towarów ze straganów lub w budce należy uważać w rozumieniu przytoczonych wyżej przepisów prawnych za przedsiębiorstwo (zakład) handlowe, posiadające stałą siedzibę (stragan lub budkę).

Jeżeli więc właściciel przedsiębiorstwa sprzedaży towarów ze straganów lub w budkach prowadzi przedsiębiorstwo w taki sposób, że posiada stragany względnie budki również w innych miejscowościach, niż w tej dla której na sprzedaż uzyskał kartę rejestracyjną, i stragany te względnie budki rozstawia w dni targowe w tych innych miejscowościach — wówczas w konsekwencji zastosowania powołanych przepisów prawnych ma obowiązek uzyskiwania tylu kart rejestracyjnych, w ilu miejscowościach prowadzi tę sprzedaż.

Mając jednak na względzie sprawność postępowania podatkowego Ministerstwo Skarbu zezwala na prowadzenie sprzedaży towarów ze straganów lub w budkach w sposób wyżej podany w różnych miejscowościach na podstawie jednej karty rejestracyjnej pod warunkiem **dokładnego wymienienia przez podatnika** w deklaracji na uzyskanie karty rejestracyjnej **wszystkich miejscowości** zamierzonej sprzedaży, oraz ustala na podstawie art. 15 powołanego dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym dla tego podatnika w sprawach podatku obrotowego **właściwość miejscową urzędu skarbowego miejsca zamieszkania podatnika.**

Normując w ten sposób tryb postępowania — Ministerstwo Skarbu wychodziło z założenia, że podatnik, o którym mowa w ustępie drugim niniejszego okólnika, prowadzi właściwie jedno tylko przedsiębiorstwo o specyficznym tym charakterze, że jest ono wykonywane w różnych miejscowościach i w poszczególnych dniach tygodnia gdzieindziej, że podatnik taki zatem może legitymować się, w miejscu sprzedaży towarów, — nabytą kartą rejestracyjną. W przypadku jednak, gdyby **przejściowo** (np. w związku ze zmianą dni targowych w danej miejscowości) podatnik taki posiadał stragan lub budkę na dwóch lub więcej odbywających się jednocześnie targach w różnych miejscowościach, prowadząc sprzedaż przy pomocy członka rodziny, i nie posiadał w miejscu dokonywania sprzedaży dla przedsiębiorstwa karty rejestracyjnej — władze podatkowe miejsca dokonywania sprzedaży, przy przeprowadzaniu lustracji przedsiębiorstwa, powinny zaznaczyć w karcie lustracji przedsiębiorstwa tę okoliczność, by urząd skarbowy miejsca zamieszkania po-

datnika był w możności sprawdzić, czy podatnik uzyskał kartę rejestracyjną na sprzedaż towarów również i w danej miejscowości. — W ogóle na urzędach skarbowych miejsca dokonywania sprzedaży ze straganów lub w budkach ciąży obowiązek dokonywania kontroli karty rejestracyjnej i ksiąg, prowadzenia lustracji straganów lub budek, sporządzania protokółów kontroli i lustracji oraz ewentualnych protokółów z art. 137 Prawa Karnego Skarbowego i przekazywania tych materiałów — do wykorzystania — urzędom skarbowym właściwym, w myśl niniejszego zarządzenia, dla wymiaru podatku obrotowego.

Zarządzenie niniejsze należy stosować poczynając od roku podatkowego 1949.

Ministerstwo Skarbu nadmienia, że niniejsze zarządzenie dotyczy zakładu handlowego (sprzedaży towarów ze straganu lub w budce) na zwykłych targach, jakie z reguły odbywają się w danej miejscowości w określone zwyczajowo dnie. Natomiast dla ścisłości należy podkreślić, że w odróżnieniu od „zwykłych" targów dekret o podatku obrotowym zna pojęcie specjalnych targów trwających ponad trzy dni, (np. targi poznańskie, gdańskie, itp.) traktując — zresztą — na równi z tymi specjalnymi targami jarmarki i wystawy gospodarcze — oraz, że sprzedaż towarów na takich specjalnych targach przez przedsiębiorstwa posiadające stały zakład a więc m. inn. przez przedsiębiorstwa sprzedaży towarów ze straganów lub w budkach nie wymaga uzyskiwania odrębnej karty rejestracyjnej, a to w myśl § 131 rozporządzenia Ministra z dnia 8 marca 1949 r. w sprawie wykonania dekretu z dnia 25 października 1948 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 108).

za Ministra Skarbu
Prof. dr L. Kurowski
Podsekretarz Stanu

(Znak Min. Sk. D. V. 7524/1/49).

134. Okólnik z dnia 8 czerwca 1949 r.
w sprawie prowadzenia rejestrów wymiarowych.

W związku z wątpliwościami podniesionymi przez niektóre izby skarbowe Ministerstwo Skarbu — nawiązując do okólnika z dnia 14 marca 1949 r. w sprawie rachunkowości jednorazowej wpłaty na rzecz funduszu A Społecznego Funduszu Oszczędnościowego (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 9, poz. 46) oraz do okólnika z dnia 6 maja 1949 r. w sprawie rejestrów wymiarowych podatku obrotowego i dochodowego za rok 1948 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 17, poz. 113)—wyjaśnia, że w nakazie płatniczym i w rejestrze wymiarowym podatku obrotowego i dochodowego za rok 1948, w przedziałkach 41 — 42, dotyczących Społecznego Funduszu Oszczędnościowego, należy uwidocznić oddzielnie dane dotyczące wymiaru na Społeczny Fundusz Oszczędnościowy i oddzielnie dane dotyczące wymiaru jednorazowej wpłaty na rzecz funduszu A Społecznego Funduszu Oszczędnościowego w ten sposób, że w przedziałce 41 należy nad kreską podać kwotę stanowiącą podstawę wymiaru na Społeczny Fundusz Oszczędnościowy (dochód), pod kreską zaś—kwotę stanowiącą podstawę wymiaru jednorazowej wpłaty na rzecz funduszu A Społecznego Funduszu Oszczędnościowego (obrót). W przedziałce 42 należy umieścić nad kreską stawkę oszczędnościową dla Społecznego Funduszu Oszczędnościowego, pod kreską — stawkę dla jednorazowej wpłaty. W przedziałce 43 należy podać w jednej kwocie sumę ustalonego wkładu rocznego powiększonego o jednorazową wpłatę.

Dyrektor Departamentu
S. Kołakowski

(Znak Min. Sk. D. V. 10562/1/49).

KOMUNIKAT
o unieważnieniu blankietu asygnaty kasowej.

Unieważnia się blankiet asygnaty kasowej Serii F. za Nr 654874, brak którego stwierdzony został w 1 Urzędzie Skarbowym w Poznaniu.

KOMUNIKAT
o unieważnieniu blankietów kwitów kasowych.

Unieważnia się blankiety kasowe z bloczków kasowych Serii M. za Nr Nr 90579 — 90600, skradzione w firmie „Książnica" w Poznaniu, ul. Małeckiego 19.

Komuikaty i ogłoszenia.

Objaśnienie znaków:

OrOs	—	dział organizacyjny i osobowy
GB	— „	gospodarczy i budżetowy resortu
KS	— „	karny skarbowy
OSk	— „	Ochrony Skarbowej
OK	— „	obrotu pieniężnego i kredytu
B	— „	budżetowy
K	— „	finansów i podatków komunalnych
RK	— „	rachunkowo-kasowy
C	— „	ceł
ZPP	— „	zobowiązań i postępowania podatkowego
POD	— „	podatków: obrotowego i dochodowego
PW	— „	podatku od wynagrodzeń
MOSk	— „	podatku od nabycia praw majątkowych i opłaty skarbowej
P	— „	innych podatków bezpośrednich
EA	— „	egzekucji administracyjnej
SNP	— „	specjalnego nadzoru podatkowego
M	— „	monopolów
U	— „	ubezpieczeń
Sp	— „	spółdzielczości
L	— „	likwidacyjny
R	— „	różnych
Z	—	zarządzenie
I	—	instrukcja
O	—	okólnik
Ob	—	obwieszczenie
Uch	—	uchwała
Rp	—	rozporządzenie
Reg	—	regulamin
Kom	—	komunikat

Poz.	T R E Ś Ć		Data	Znak	OrOs	GB	KS	OSk	OK	B	K	RK	C	ZPP	POD	PW	MOSk	P	EA	SNP	M	U	Sp	L	R
126	W sprawie maksymalnego obciążenia gospodarstw rolnych świadczeniami w naturze.	O	28 V. 1949 r.	D. V. 8418/1/49																					X
127	W sprawie odroczenia płatności zaliczki na podatek gruntowy za 1949 r. gospodarstwom rolnym Z. P. N. Z.	O	28 V. 1949 r.	D. V. 9182/1/49							X														
128	W sprawie zasad opodatkowania placów podatkiem od nieruchomości i od lokali.	O	28 V. 1949 r.	D. V. 9760/1/49							X														
129	W sprawie wydawania zaświadczeń osobom wyjeżdżającym zagranicę.	O	31 V. 1949 r.	D. V. 9945/2/49																					X
130	W sprawie kontroli budżetowej.	O	31 V. 1949 r.	D. III. 4166/7/49						X															
131	W sprawie zakładania kart kontowych podatkowych.	O	1 VI. 1949 r.	D. III. 4931/7/49								X													
132	W sprawie egzekucyjnego zajmowania należności plantatorów za dostarczone cukrowni buraki.	O	2 VI. 1949 r.	D. V. 6234/2/49															X						
133	W sprawie właściwości miejscowej dla wymiaru podatku obrotowego dla przedsiębiorstw sprzedaży ze straganów lub w budkach.	O	3 VI. 1949 r.	D. V. 7524/1/49										X											
134	W sprawie prowadzenia rejestrów wymiarowych.	O	8 VI. 1949 r.	D. V. 10562/1/49										X											

Nr 20

KOMUNIKAT

o unieważnieniu znaczków legitymacyjnych.

Unieważnia się znaczki legitymacyjne z napisem w otoku „Ochrona Skarbowa" za Nr Nr 368, 370, 398, 921 i 977.

OGŁOSZENIA

o unieważnieniu legitymacji urzędowych.

Unieważnia się zagubioną legitymację urzędową Nr 396 wydaną przez Izbę Skarbową we Wrocławiu dla ob. Zimorskiego Bolesława.

Unieważnia się legitymację urzędową Nr 614 wydaną przez Izbę Skarbową w Olsztynie dla ob. Piekuta Kazimierza.

Unieważnia się skradzioną legitymację urzędową Nr 20/47 wydaną przez Okręgowy Inspektorat Ochrony Skarbowej w Lublinie dla ob. Brzozowskiego Adama.

Cena zł 45

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Warunki prenumeraty i ogłoszeń.

Prenumerata płatna jest zgóry i przyjmuje się na okresy 1949 r. Należność z tytułu prenumeraty wynosi rocznie — zł 2.400; półrocznie — zł 1.300; kwartalnie — zł 700; miesięcznie — zł 300.

Komplety lub poszczególne egzemplarze Dziennika Urzędowego z lat ubiegłych, oraz z okresu poprzedzającego wpłatę prenumeraty, mogą być zamawiane w miarę posiadanego zapasu po cenach sprzedażnych poszczególnych egzemplarzy, z wyjątkiem egzemplarzy za 1945 r., które są całkowicie wyczerpane.

Komplet za 1946 r. wg. cen jednostkowych wynosi zł 3.542
„ za 1948 r. „ „ „ „ „ 4.356

Wszelkie należności z tego tytułu należy wpłacać na konto czekowe administracji Dziennika Urzędowego Min. Skarbu w P. K. O. Nr I - 4428, podając na odcinku dowodu wpłaty, w sposób czytelny; cel wpłaty, nazwę instytucji względnie nazwisko i imię wpłacającego, dokładny adres oraz okres czasu, którego wpłata dotyczy. Wysyłka zamawianych egzemplarzy dokonywana jest po otrzymaniu pełnej należności.

Od 1 stycznia 1949 r. wysyłka egzemplarzy Dziennika Urzędowego Min. Skarbu dokonywana jest listami poleconymi. Reklamacje w sprawie nieotrzymania poszczególnych numerów należy kierować bezpośrednio pod adresem administracji Dziennika Urzędowego Min. Skarbu w Warszawie, ul. Wileńska 2/4, w terminie miesięcznym od daty wydania reklamowanego numeru. Wszelkie późniejsze reklamacje nie będą uwzględniane i ponowne wysłanie brakujących numerów nastąpić może po uprzednim wpłaceniu należności na powyższe konto czekowe w P. K. O., wg. ceny jednostkowej za poszczególne egzemplarze.

Należność za ogłoszenie o zagubieniu lub skradzeniu legitymacji urzędowej pobierana jest w kwocie ryczałtowej zł 600 — która obliczona jest wraz z należnością za numer dowodowy. Zgłoszenia należy przesyłać drogą służbową do Administracji Dziennika Urzędowego w Warszawie, ul. Wileńska 2/4, po uprzednim wpłaceniu należności w pełnej wysokości na powyższe konto czekowe w P. K. O.

Cena wszelkich innych ogłoszeń wynosi zł 90 — za jeden mm szerokości jednej szpalty.

Druk. PWPW. Warszawa, Sanguszki 1.